

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τὸν ἕκτον διατρέχουσαν καὶ δέκατόν μας χρόνον
καὶ μένει πάλιν ἔδρα μας ἡ γῆ τῶν Παρθενῶνων.

Τετάρτη Σεπτεμβρίου,
νύκτα τοῦ Μερκούρηου.

Ἔτος χίλια κ' ὀκτακόσια κ' ἑνεῖντα σὺν ἑννιά,
νέοι πόλεμοι λυσσώδεις μετ' ὅτ' ἠψεύθη τὸν ντουναῖ.

Ἐβδομήντα δύο κ' ἑξακό' ἄκομα,
ἄσπρο ὅσον Μερκούρη, ὅτου λαοῦ τὸ κόμμα.

Ὅλοι ψῆφο τοῦ Μερκούρη
κ' οἱ Κοτζαμπασῆδες σκαῦροι.

Ἴτε πάλιν ἐκλογεῖς
τῆς ἰσοτεθάνου γῆς.

Ἐκλογῶν βοή κ' ἀντάρα, πανηγύρεως ἡμέρα,
μὲ τὸ πρόγραμμα τοῦ Σπύρου σηκωθῆτε πέρα πέρα.

Τοῦ λαοφιλοῦς Μερκούρη βγήκε πρόγραμμα, παιδιὰ,
πρόγραμμα, ποῦ ξεσκεπάζει τὴν λευκὴ του τὴν καρδιά,
πρόγραμμα χωρὶς τερτίπια καὶ μεγάλας παπαρδέλαις,
πρόγραμμα, ποῦ θ' ἀποκόψη κατὶ σέπιας παληορίζαις,
ὅστα προγράμματα τῶν ἄλλων νὰ τυλιζέτε σαρδέλαις,
μὰ τὸ πρόγραμμα τοῦ Σπύρου βάλετέ το σὲ κορνίζαις.

Ἴτε πάλιν ἐκλογεῖς
τῆς Ἰσοτεφάνου γῆς,
μαῦρο στοὺς ψευδαττικάρχας, κάτω κάτω τὰ τσιφλίκια,
κάτω φέουδα καὶ πύργοι, κάτω μούμιαις σαρκοφάγων
μαῦρο στοὺς ψευδαττικάρχας νὰ τρυπώσουν σὰν ποντίκια,
δοπὺ φέρνουν τὴν πανοῦκλα τῆς Αἰγύπτου καὶ τῶν Πάγων.

Ἴτε πάλιν ἐκλογεῖς
τῆς Ἰσοτεφάνου γῆς,
παλαιῶν παπύρων φύλλα νὰ σκορπίσουνε σὰν φύκη,
τὸν Μερκούρη νὰ τὸν στέψη λαοπρόβλητος ἢ νίκη,
νὰ βαρῆσουμε λαγοῦτα καὶ ν' ἀλλάξουμε φιλιὰ,
κι' οἱ λυσσῶντες Ἀττικάρχει νὰ μὴ βγάλουμε μιλιὰ.

Ἀλαλάξετε τὴν νίκην, τῆς Ἀθήνας μαχαλάδες,
μὲ φωτιαῖς καὶ μασαλάδες,
μὰ καὶ σεῖς τῶν μαχαλάδων καλικέλαδοι κοκόροι
σὰν ὀξύφωνοι τενόροι
ἀλαλάξετε ἄστον κόσμον μὲ τὴν πρώτην χαραυγῇ
πῶς ὁ μέγας φεουδάρχης μὲ καθάρσιο θὰ βγῆ.

Φασούλης καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ. — Αὔριον λοιπὸν εἰ θέλω,
Περικλῆ μου Σγαναρίλο,
μὲ τὴν πούλια τῆς αὐγῆς
ἀπ' τὸ σπῆτι σου νὰ βγῆ,
καὶ ἄστον τμήματος τὴν πόρτα σὰν μπαστάκας νὰ καθίσῃς
καὶ τὴν κάλην τοῦ Μερκούρη νὰ μοῦ τὴν χρυσοψήφισῃς.

Νὰ ξυπνήσῃς μὲ τὴν διάννα
καὶ ἄστο τμήμα σου νὰ πῆς,
κι' ὀλοῖνα καρβάνια
γιὰ καμπόσους νὰ κτυπῆς.

Ἵ Μερκούρης ὁ Μερκούρης, ὁ λαὸς ὁ νικητῆς,
νὰ βουβῆς τὸνομά του,
καὶ ἴψηλὰ τὸ Πρόγραμμα του
σὰν παντιέρα νὰ νρατῆς.

Μερκούρας Μερκούρας, καὶ θλιθερὰ τραγοῦδα:
επολλὴ μαυρίλα πλάκωσε μαῦρη σὰν καλιακεῦδα
κι' ἐκάθισε κι' ἐκούρνιασε ἄστον κάλην τοῦ Μικέλη
κι' ἐβῆρνεσε τὸ χάλι τῆς Ἀττικαρχωνόβιγλη.

Μερκούρας ἀντιλαεῖ,
τὰ τζάκια δὲν περνοῦνε πιά,
μαυρίλα πλάκωσε πολλή
καὶ μὲς ἀπὸ τὴν Ἀραπία.

Καὶ ἄστον μεγάλων Ἀθηνῶν
τὰς δοξασμένας κοίτας
ἦλθε τῶν Μαύρων τῶν Βουβῶν
ὁ λατρευτὸς Νικήτας,

τεκμήριον πασιφανές
πῶς κάθε κόμης κουνεῖς
ποῦ βράζει μ' αἶμα γαλανό,
θὰ ἔῃ τὰ μαῦρα σὰν βουλό.

ἼΗλθε ποῦ λὲς ἄστον γῆν ἡμῶν
ἀγαπημένους Ἴγεμόν,
εὐρόστερνος, πέλωριος, φορῶντας γιγαταγάνι,
φορῶντας φουστανέλαις,
κι' εἰς μερικὸς μας ντισταγῆ περιέργος ἐβῆν
καὶ δὸς τοῦ παπαρόλαις.

Καὶ βλέποντίς τον ἔλεγον : «Ὁ κὲλ Μαυροβουνί
εἶπ ἔν ροὰ τρεῖς ἔξαντρικ ἀβέκ γιγαταγάνι.

ἽΚὲλ ροὰ, οἱ κὲλ ροὰ!
νὶ σὸ δὲν κάνει νὶ φροὰ.

ἽΔὲν εἶναι δηλαδὴ φραππὰν, δὲν εἶναι Λουδοβίκος,
μῆτε κανένας Ὁρλεάν, μῆδὲ Μομορανοῦ,
καὶ ἄστο ποδάρι ἄσκωσε κι' ἔμας τοὺς νόμπ ἀδίκως
καὶ τοῦ Φωμποῦ τῆς Κηρισσιῆς τὴν ἀριστοκρασίᾳ.

ἽΗλθε μὲ τὸ φακὸλι τῆς καὶ μάτια φλογισμένα
κι' ἡ λατρευτὴ Μιλένα,
τὰ φρόδια τὰ κατὰμαυρα γραμμένα μὲ κοντύλι,
φορούσε ἄστο κεφάλι τῆς μεταξωτὸ κοντύλι,
ψηλὴ καθὼς τὸν ἔνδρα τῆς, σὰν Ἀμαζῶν γυναῖκα,
ποῦ κάνει γι' ἄλλαις δέκα.
Μὲ φοροσιὰ σὰν Βλάχικα καὶ μὲς ἄστο μῆση ζώνη,
λαμπρόν τὸ βλέμμα καὶ ταχὺ,
καὶ μὲ γροθιά τῆς μοναχῆ
τὴν ψεύτικη μασέλα σου πετὰ καὶ ξεριζώνει.